

На третиятъ денъ вечеръта, около полунощъ, вратата на темницата са отвориле; а на прагътъ ѝ са показалъ киръ Нейко, и рѣкалъ Танчу:

— Я стани, брате Танчо, и вѣрви си дома! . . . Ти си вече свободенъ, като птица.

Танчо скокналъ на крака, радостъ са засвѣтила на неговото блѣдно лице; но това са продължало само една минута.

— Дѣ е дъщеря ми? дѣ е Злата? попиталъ той; а очите му са закръжавиле и засвѣтиле, като борина. Дѣ е жената ми? Кой ма е откупилъ? кой ма пуца?

— Ти не глчи, казалъ Нейко, а послушай моите думи. Хайде да си вѣрвиме заедно дома, и азъ ща да ти разскажа за сичко и ща да ти дамъ едно-друго.

Когато Нейко изговорилъ гореказанните думи, то прибѣрзалъ да затвори вратата и да излѣзе вжнъ, защото са уплашилъ отъ затворниците: сичките затворници познава-